

— Išče jo dalje, se je razveselil Iztok. — „In Tunjuša še ni iz Bizanca?“

Alanka je pomolčala za hip.

„Dà, tudi to sem prisegla, da ti povem. Ni ga še. — Pojdi in pripravi konja.“

Hitro so privedli dva izborna hunska konja. Na enega so natovoril hrane in nekaj dragocenosti, drugi je čakal osedlan pred šotorom. Alanka je prišla iz šotora, preoblečena v hunskega fantiča, z rdečo čapko na glavi. Ženske so zagnale plač, zaslužnjeni hunski vojniki so se valjali po tleh in tulili — Alanka je pa zamahnila z roko proti njim in rekla: „Ne jokajte, otroci! On živi!“

Nato je prhnila kakor tica v sedlo, konja sta zarezgetala — nežna roka je krepko nategnila povodce — krasen deček je splaval po soteski in izginil...

Ko je na večer ob ognjih divjal raj vinjenih Slovenov, je Iztok sklical velmože in starejšine v vojni posvet. Treba se je bilo hitro odločiti, ali se vrnejo domov, ali sklenejo pohod po Moesiji vsaj do Hema Ker so bili vsi zmage pijani, so sklenili enoglasno, da udarijo v dežel Upravde in se poplačajo vsaj nekoliko za Hilbudijeve udarce. Iztok in Rado sta se veselila tega navdušenja. Rado je koprnel po boju, da sprostí notranjo boleost in togo za Ljubinico in se okoplje v krvi. — Upal je pa tudi, da jo dobi v kakem selu kot deklo, siroto, zaslužneno od bizantinskih naselnikov. Te nade pa Iztok ni gojil. Edini žarek upanja mu je bil Radovan. On lahko potuje svobodno, ukani kot godec kogarkoli. Gotovo je tudi dodobra izvedel od Alanke, kam je krenila Ljubinica. In obrnila se je brez dvoma proti jugu. Sicer bi bili godca srečali, ko so šli nad Hune. Če je še živa, če ni zapadla kot plen divji zveri, izsledi jo Radovan, ki pozna vsa pota, vsa sela — celo pokrajino.

Toda navdušen je bil Iztok za pohod. Prepričan je bil, da hujega odpora ne bo nikjer. Ponosen je bil, da je strl Hune, izborne vojnike, dasi je bila njegova konjica dokaj zdesetkovana. Ali te vrzeli je nadomestil lahko s hunskimi konji in z mladci, ki so drage volje oblekli oklepe padlih Slovenov.

Po vojnem svetu je poprosil velmože, naj narod vabijo k pokoju. Razvrstil je tudi straže ob vhodu in po grebenih holmov. Kljub vabljenju starejšin, se tolpa ni pomirila. Celó modre velmože je potegnil seboj val slave in noč je ginila brez pokoja. —

Iztok in Rado sta sama žedela ob svitu majhnega ognja. Ležala sta vznak na zemlji, brez besede, brez spanca na trudnih očeh. Nad njima se je bočilo zvezdnato nebo, po do'ini je oril krik in hrup — njune misli so pa tiho in hrepeneče iskale — Irene in Ljubinice...

V jutro so plen natovorili na konje, sužnje pa vzporedili v sredo. Nato so nasekali velikanske grmade, položili nanje mrtva trupla Slovenov in jih zažgali. Ob grmadah so stali oboroženi vojniki in izlivali in metali vanje obete bogovom. — Ko so grmade pojemale, se je dvignila vsa vojska iz soteske.

Ranjenci so gnali plen in ujete Hune k Donavi, da jih takoj odvedejo v gradišče. Vojska je pa krenila na jugozapad.

Že drugi dan je navalil ta hudournik na majhno selo. Pogazil je vse, kar se mu uprlo, oropal vsako kočó, zajel govedo in ovce, povezal s konopci ujetnike — in drvil dalje, ko je zapalil selišče.

Groza je hodila pred njimi, jok jih je spremljal, za njimi se je valil dim iz selišč, in jate gavranov so krakajoč sledile vojsko Slovenov, ki je vršila krvavo osveto za bele kosti svojih bratov, ki so padli pod Hilbudijevim mečem.

(Dalje.)

Melanholiја.

Zložil Zvonimir.

V kotu zatôhlem molčé
žena visoka stoji,
lica bledijo, in rože
venejo v hladnih očeh...
Radost ob nogah se joče

milo in tesno tako;
s stene visi Nazarenec,
vzdihá, umira sladko — — —
Zunaj za rožnatim oknom
rajajo svatje kolo...

